

samého, jenž kdyby byl chtěl stížnost přiznati i druhé straně, byl by ji neomezil výslovně jen na »potrestaného«, nýbrž byl by prostě řekl: »proti rozhodnutí přísluší rekurs dle Šu 514—528 c. ř. s.« a byl by větu do toho vloženu: (proti rozhodnutí), jímž někdo pro pokoutnictví odsouzen přísluší témuž (rekurs dle Šu 514—528 c. ř. s.) prostě vynechal, nýbrž plyne to také z celého zařízení ústavu: řízení je disciplinární, a jako zřídil zákon v disciplinárním řízení soudcovském, advokátním a notářském jistý orgán, jenž pověřen jest právem, podaťi proti odsuzujícímu výroku co do viny, pokud se týče proti odsuzujícímu výroku co do výše trestu, stížnost neb odvolání (§§ 14, 17, 24 disc. zák. soudc. §§ 47, 53 disc. stat. adv., § 161 not. ř.), tak by byl, kdyby byl favore obviněného od toho neupustil, i zde takový orgán zřídil na př. funkci tou funkcionáře státního zastupitelství nebo finanční prokuraturu, nebo výbor advokátní komory a pod. pověřil. To se však nestalo, že by však stížnost měla příslušet každému advokátu, nebo těm z nich, kdo se nejblíže dotčeny pokládají, nedá se mysliti, neboť to by vyžadovalo přece jakés zákonné úpravy, kteréž také není. Byloť by bývalo třeba říci, že a komu z nich se má nález doručiti na př. oznamiteli, neboť doručení nutné pro vypočet rekursní lhůty je první podmínkou rekursního práva. Kde není předepsáno doručení jisté osobě, té právo rekursní příslušet nemůže.

Čís. 6186.

I hedvábné šaty jsou po případě nevyhnutelně potřebny ve smyslu Šu 251 čís. 1 ex. ř. Pokud jest vzhledem k rodinným poměrům nevyhnutelně potřebným šicí stroj.

(Rozh. ze dne 21. července 1926, R I 627/26.)

Návrhu dlužnice, by byly z exekuce na movitosti vyloučeny šicí stroje a hedvábné dámské šaty, soud prvního stolu vyhověl, rekursní soud návrh zamítl. Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

První soud zjistil, že v domácnosti povinné strany jest celkem pět členů rodiny, z nichž jsou dva dospělí synové a jedna dospívající, 18letá dcera, že většina šatstva a prádla této rodiny pořizuje se doma na zabaveném šicím stroji, že rodina povinné strany náleží ke střednímu stavu a nežije v nějakém nadbytku. V takové domácnosti četné rodiny středního stavu skrovných poměrů, ve které potřeba pořizování a zejména udržování a spravování šatstva, obzvláště pak prádla je naléhavá, je šicí stroj, na němž matka (povinná strana) za pomoci dospívající dcery podle zjištění prvního soudu pořizuje doma nutné šatstvo a nutné prádlo, pro povinnou stranu nevyhnutelně potřebný, a to v projednávaném případě tím spíše, ježto dcera povinné strany je ve věku, kdy již může počítati se sňatkem a je všeobecně známo, že v rodinách, žijících v poměrech, jako strana povinná, se pro dospívající dceru pořizuje výbava zejména pak prádlo po částech doma. Také šaty, uve-

dené v zájemním protokolu pod pol. 30, jsou pro povinnou stranu nevyhnutelně potřebny. Nesejde na tom, že jsou to šaty hedvábné, vždyť takové šaty nejsou proto již přepychové, ba mnohdy jsou i lacinější, než šaty ze sukna, rozhodným jest, že povinná strana mimo zimní plášť a modrý kostým jiných šatů než právě ony hedvábné šaty nemá a že jsou to šaty vycházkové na ulici mezi lidí a hlavně jediné její lehké šaty letní. V obojím případě jde tudíž o věci, jež jsou podle čís. 1 Šu 251 ex. ř. vyňaty z exekuce.

Čís. 6187.

Zahájením vyrovnacího řízení zaniká oddělné právo, jehož vymáhající věřitel nabyl v posledních 60 dnech, a neobživne, leč že bylo vyrovnací řízení zastaveno podle Šu 56 vyr. řádu, ani v případě Šu 57 vyr. ř.

(Rozh. ze dne 21. července 1926, R II 204/26.)

V exekuční věci zahájené proti povinnému usnesením ze dne 26. února 1925 bylo prodejové řízení, když o dlužníkově jmění bylo usnesením ze dne 19. března 1925 zavedeno vyrovnací řízení, k návrhu vyrovnacího komisaře usnesením ze dne 24. března 1925, podle Šu 12 (2) vyr. ř. zrušeno. Vyrovnání bylo potvrzeno usnesením ze dne 7. července 1925. Návrh vymáhajícího věřitele, by bylo pokračováno v dražebním řízení, s o u d p r v é s t o l i c e zamítl, r e k u r s n í s o u d návrhu vyhověl, ježto dlužník nezaplatil včas vyrovnací splátky.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Zahájením vyrovnacího řízení zaniklo oddělné právo, kterého vymáhající věřitel před tím nabyl, a zaniklo s plným právním účinkem podle hmotného práva navždy a s účinností proti každému (§ 12 vyr. ř. a pamětní spis k nař. ze dne 10. prosince 1914, č. 337 ř. zák., jímž byly zavedeny konkursní, vyrovnací a odpůřčí řády str. 23.). Jedinou výjimku z naprostého tohoto zániku stanoví vyrovnací řád podle § 56 vyr. ř., aniž došlo k vyrovnání soudem potvrzenému. V případě tom řečená oddělná práva ovšem zase obživnou, ale o případ ten tu nejde, neboť podle usnesení ze dne 14. srpna 1925 se vyrovnání skončilo právoplatným soudním potvrzením vyrovnání. Tím bylo o osudu oddělných práv konečně a navždy rozhodnuto. Zanikla bez možnosti, by zase obživla. Jejich zánik nemůže býti již ani odčiněn skutečností, že dlužník nesplnil včas a plně potvrzeného vyrovnání a tudíž nastaly následky § 57 vyr. ř. Ty jeví se v tom, že se zrušuje pro všechny věřitele ve vyrovnání poskytnutá sleva i ostatní výhody, aniž by nastala ztráta práv, která jim vyrovnání poskytuje proti dlužníku nebo třetím osobám. Že by k následkům těm patřilo též obživení zaniklých oddělných práv, zákon výslovně nepraví, ačkoli by toho byl jinak zřetel k § 12 vyžadoval. Pod pojem výhod vyrovnáním poskytnutých nelze zánik oddělných práv z toho důvodu zařaditi, protože, třebaže je to výhoda pro dlužníka, ne-